

Arrest

nr. 96 780 van 11 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 november 2012.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 juli 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 2 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.07.2012 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 01.04.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 27.01.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 01.03.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 22.05.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 03.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielprocedure, nog steeds actueel zijn; betrokkene hierbij zijn origineel rijbewijs en nationaliteitsbewijs aanbrengt, alsook de identiteitskaart van zijn broer, een kopie van een document betreffende het overlijden van zijn vader, kopies van 'certificate of appreciation 2d Infantry Combat team', kopies van krantenartikels (door hem zelf geschreven), een kopie van een werkbadge, een kopie van zijn ontslagbrief, een afprint van een e-mail die hij ontvangen heeft, als eveneens een foto en een kopie van een foto waarop betrokkene te zien is en een internetartikel omtrent de oorsprong (stam) van betrokkene; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn Irakese afkomst wil staven; de Irakese afkomst van betrokkene echter nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; zij echter vaststelden dat betrokkene momenteel Amerikaans staatsburger is en zijn vrees bijgevolg ten opzichte van dat land dient beoordeeld te worden; er desalniettemin geen geloof kon gehecht worden aan de functie die betrokken binnen zijn werkzaamheden bij de SOS International zou bekleed hebben; er dan ook door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die betrokkene hieromtrent zou gekend hebben; tevens gesteld werd dat de vermeende problemen van betrokkene in Amerika overigens onvoldoende ernstig zijn om een gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze de beslissing, genomen gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, kunnen wijzigen; de documenten die betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag aanbrengt immers geen enkele aanwijzing geven dat betrokkene enige vervolging dient te vrezen; tal van deze documenten bovendien fotokopieën betreffen en de bewijswaarde van een kopie gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 08.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ("*(g)een onderzoek van aanvraag voor subsidiaire bescherming*"). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) ("*(f)oltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst*"). In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ("*(g)een onderzoek van de vluchtelingenstatus*") en van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: "*De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 niet dienstig invoeren. Artikel 48/4 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig aanvoeren dat er een onderzoek naar haar vluchtelingenstatus diende te gebeuren en de schending aanvoeren van artikel 1,A, 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft. Voorts behoort het onderzoek naar de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 3 EVRM, doch verwijst in dit verband enkel naar de algemene toestand in Bosnië en Herzegovina en in het bijzonder naar de problemen van de Roma. Tevens geeft zij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. De verzoekende partij verklaart evenwel zelf een Amerikaans staatsburger te zijn van Iraakse afkomst, waarbij hij benadrukt dat zij zowel de Amerikaanse als de Iraakse nationaliteit heeft. Met een algemene uiteenzetting over de situatie in Bosnië en Herzegovina, zonder enig verband met haar persoon aannemelijk maken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij uiteenzet dat haar asielaanvraag moet worden heropend omdat zij in werkelijkheid de dubbele nationaliteit heeft, en haar asielaanvraag dient te worden onderzocht in het licht van haar burgerschap van Irak, stelt de Raad vast de bestreden beslissing deze argumenten heeft onderzocht in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zo motiveerde de verwerende partij het volgende:

"de Irakese afkomst van betrokkene echter nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; zij echt vaststelden dat betrokkene momenteel Amerikaans staatsburger is en zijn vrees bijgevolg ten opzichte van dat land dient beoordeeld te worden; er desalniettemin geen geloof kon gehecht worden aan de functie die betrokken binnen zijn werkzaamheden bij de SOS International zou bekleed hebben; er dan ook door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die betrokkene hieromtrent zou gekend hebben; (...) betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad reeds bij haar eerste asielaanvraag duidelijk maakte dat zij de dubbele nationaliteit had, zodat de verwerende partij terecht motiveerde de asielinstanties reeds oordeelden dat de vrees van de verzoekende partij dient te worden onderzocht ten opzicht van Amerika. De verzoekende partij beperkt zich tot een herhaling van hetgeen zij uiteenzette bij haar tweede asielaanvraag. Met deze summiere uiteenzetting weerlegt de verzoekende partij evenwel bovenstaande motieven niet." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het

verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 november 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 november 2012 opgenomen grond, stelt zij dat zij ook de subsidiaire bescherming vraagt en dat de staatssecretaris zich hierover moet uitspreken, dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar dat deze beslissing is achterhaald met betrekking tot de subsidiaire bescherming: uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de staatssecretaris een eigen onderzoek heeft gevoerd. Zij stelt tevens dat de situatie in het land van oorsprong zich verzet tegen een terugkeer, dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken, dat de band met haar persoon voldoende concreet aangetoond is en dat het concept van de subsidiaire bescherming op hetzelfde principe gestoeld is.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich dient uit te spreken over de subsidiaire bescherming en een eigen onderzoek dient te voeren, maar zij doet hiermee geen afbreuk aan de in de beschikking van 12 november 2012 opgenomen grond met betrekking tot het eerste middel, met name dat de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen en dat het onderzoek naar en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. In dit verband kan erop gewezen worden dat in de bestreden beslissing wel degelijk nagegaan wordt of met betrekking tot de subsidiaire bescherming nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangevoerd, hetgeen precies tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting tevens stelt dat de bestreden beslissing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, maar dat deze laatste met betrekking tot de subsidiaire bescherming achterhaald is, dient erop gewezen te worden dat dit een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 12 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om dit nieuwe middel te ontwikkelen, maar tevens nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 16 januari 2013 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 12 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

Met betrekking tot het tweede middel, met name de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting nog steeds volledig voorbijgaat aan het feit dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij houdt weliswaar voor dat een algemene beschrijving van de veiligheidssituatie in het land van oorsprong moet volstaan om het aangevoerde risico aannemelijk te maken en verwijst hierbij naar het concept van de subsidiaire bescherming, maar de Raad benadrukt in dit verband nogmaals hetgeen reeds in de beschikking van 12 november 2012 uitdrukkelijk werd gesteld, met name dat zulke algemene verwijzing niet volstaat en dat de verzoekende partij wel degelijk enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te

maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, waarbij kan worden opgemerkt dat met betrekking tot subsidiaire bescherming hetzelfde geldt (cf. RvS 13 februari 2012, nr. 217 895). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting en door louter te stellen dat de band met haar persoon wel voldoende concreet is aangetoond nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het tweede middel reeds in de beschikking van 12 november 2012 werd aangegeven.

Op de in de beschikking van 12 november 2012 opgenomen grond met betrekking tot het derde middel, met inbegrip van dat onderdeel dat betrekking heeft op de dubbele nationaliteit gaat de verzoekende partij ter terechtzitting in het geheel niet in, zodat dit betoog aan voornoemde grond geen afbreuk kan doen.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 november 2012 opgenomen grond ten aanzien van elk van de drie middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, niet kan worden aangenomen.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET